

As a Little Child

By President Jeffrey R. Holland
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

Як мала дитина

Президент Джеффри Р. Холланд
Діючий президент Кворуму Дванадцятьох Апостолів

April 2025 general conference

I testify that babies and children and youth are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

Jesus began the last year of His mortal life by intensifying the training of His Apostles. If His message and His Church were to survive Him, more had to be pressed into the hearts of 12 very ordinary men who had known Him for scarcely 24 months.

One day Jesus witnessed an argument among the Twelve and later asked, “What was it that ye disputed among yourselves?” Apparently embarrassed, they “held their peace,” the record says. But this greatest of all teachers perceived the thoughts of their hearts and sensed the first blush of personal pride. So He “called a little child unto him, ...

“And said, Verily I say unto you, Except ye be converted, and become as little children, ye shall not enter into the kingdom of heaven.

“Whosoever therefore shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

It should be noted that even before Christ’s birth, King Benjamin’s farewell sermon included this profound comment on a child’s humility. It says, “The natural man is an enemy to God, ... and will be, forever and ever, unless he ... becometh a saint through the atonement of Christ the Lord, and becometh as a child, submissive, ... humble, ... full of love, ... even as a child [responds] to his father.”

Now, there are obviously some infantile inclinations we don’t encourage. Twenty-five years ago,

Я свідчу, що немовлята, діти і молодь є обличчями Божого царства, яке процвітає на землі в усій його силі й красі.

Від початку останнього року Свого земного життя Ісус став ще більше навчати Своїх апостолів. Якщо Його послання і Його Церква мали залишитись на землі, коли Він піде, потрібно було багато чого донести у серця 12 зовсім звичайних чоловіків, які були знайомі з Ним менше 24 місяців.

Одного дня Ісус став свідком спору між Дванадцятьма і потім запитав: “Про що [ви] міркували?” Явно збентежені, вони, як сказано у Писаннях, “мовчали”. Але цей найвеличніший з усіх вчителів знав думки їхніх сердець і відчув, що має місце перший прояв особистої гордині. Тому Він “до Себе дитину покликав...

Та й сказав: “Поправді кажу вам: коли не навернетесь, і не станете, як ті діти, — не ввійдете в Царство Небесне!

Отже, хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім”.

Слід зазначити, що навіть до народження Христа, у прощальній проповіді царя Веніямина містилася ця важлива згадка про покірність, притаманну дитині. Там сказано: “Тілесна людина є ворогом для Бога... і буде на віки вічні, доки вона... не стане святою через Спокуту Христа Господа, і не стане як дитина, смиренною... покірною... сповненою любові... саме як дитина [яка дає відповідь] своєму батькові”.

Втім є деякі явно інфантильні схильності, мати які мине заохочуємо. Двадцять п’ять ро-

my then-three-year-old grandson bit his five-year-old sister on the arm. My son-in-law, caring for the children that night, frantically taught his daughter all the lessons on forgiveness he could think of, concluding that her little brother probably didn't even know what a bite on the arm felt like. That ill-conceived fatherly comment worked for about a minute, maybe a minute and a half, until there was a window-rattling cry from the children's bedroom, where my granddaughter calmly called out, "He does now."

So what is it that we are to see in the virtues of life's junior varsity? What was it that brought Christ Himself to tears in the most tender scene in the entire Book of Mormon? What was Jesus teaching when He called down heavenly fire and protective angels to surround those children, commanding the adults to "behold [their] little ones"?

We don't know what prompted all of that, but I have to think it had something to do with their purity and innocence, their inborn humility, and what it could bring to our lives if we retain it.

Why are our days of despair labeled by one as "vanity of vanities"? How is it that "vain imaginations and the pride of the children of men" are the words that characterize the great and spacious building, so spiritually dead in Lehi's vision? And the Zoramites, that group who prayed so self-servingly? Of them Alma said, "O God, they [pray] unto thee with their mouths, while they are puffed up ... with the vain things of the world."

By contrast, is there anything sweeter, more pure, or more humble than a child at prayer? It is as if heaven is in the room. God and Christ are so real, but for others later on, the experience can become more superficial.

As Elder Richard L. Evans quoted some 60 years ago: "Many of us profess to be Christians, yet we ... do not take Him seriously. ... We respect Him, but we don't follow Him. ... We quote His sayings, but we don't live by them." "We admire Him, but we don't worship Him."

ків тому мій онук, якому тоді було три роки, вкусив за руку свою п'ятирічну сестру. Мій зять, який наглядав за дітьми того вечора, поспіхом сказав своїй доньці усе, що тільки могло спасти йому на думку стосовно прощення, завершуючи це словами, що її маленький братик, можливо, навіть не знав, як це відчувається, коли тебе кусають за руку. Цей необдуманий батьківський коментар подіяв, і його дія тривала десь хвилину, можливо, півтори, доки з дитячої кімнати не почувся зойк, від якого задеренчали вікна, і моя онука незворушно вигукнула звідти: "Тепер він знає".

Тож на які притаманні дітям чесноти нам потрібно звернути увагу? Що викликало у Самого Христа сльози у найбільш зворушливому епізоді з усієї Книги Мормона? Чого навчав Ісус, коли прикликав згори небесний вогонь і ангелів-захисників, щоб вони оточили тих дітей, і наказав дорослим "див[ити]ся на своїх маленьких"?

Ми не знаємо, що спонукало Його вчинити все саме так, але, я думаю, це якимось чином пов'язано з їхньою чистотою і невинністю, їхньою вродженою покірністю і тим, що це може принести в наше життя, якщо ми збережемо в собі ці якості.

Чому наші дні розпачу хтось описав так: "Наймарніша марнота"? Чому "нікчемні вигадки і гордіня дітей людських" є тими словами, які характеризують велику і простору будівлю, таку духовно мертво у видінні Легія? А як щодо зорамійців, тієї групи людей, які молилися так егоїстично? Про них Алма сказав: "О Боже, вони [моляться] до Тебе своїми вустами, водночас вони пихатяться... від марних речей світу".

На відміну від цього, чи є щось прекрасніше, чистіше або смиренніше, ніж молитва дитини? Коли вона лунає, відчувається, немов у кімнаті — небеса. Бог і Христос є такими реальними, але для інших людей у більш дорослому віці цей досвід може стати більш поверховим.

Як сказав старійшина Річард Л. Еванс приблизно 60 років тому, цитуючи слова іншої людини: "Багато з нас заявляють, що є християнами, втім ми... не ставимося до [Христа] серйозно... Ми поважаємо Його, але не йдемо за Ним... Ми цитуємо Його слова, але не живемо за ними". "Ми захоплюємося

How different life could be if the world esteemed Jesus above the level of a profane swearing streak from time to time.

But children really do love Him, and that love can carry over into their other relationships in the playground of life. As a rule, even in their youngest years, children love so easily, they forgive so readily, they laugh so delightfully that even the coldest, hardest heart can melt.

Well, the list goes on and on. Purity? Trust? Courage? Character?

Come with me to view the humility before God demonstrated by one young, very dear friend of mine.

On January 5, 2025—91 days ago—Easton Darrin Jolley had the Aaronic Priesthood conferred upon him and was ordained a deacon in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

Easton had longed to pass the sacrament of the Lord's Supper for as long as he could remember. But this sacred opportunity was accompanied by the stomach-wrenching fear that he would fail, that he would fall, that he would be teased or embarrass himself and his family.

You see, Easton has a rare and very destructive illness, Ullrich congenital muscular dystrophy. It has progressively filled his young life with formidable challenges while shattering his hopes and dreams for the future. He will soon be in a wheelchair permanently. His family does not talk about what awaits him after that.

The Sunday after his ordination, Easton would pass the sacrament for the first time. And his privately held motivation was that he could present himself and these sacred emblems to his father, who was the bishop of the ward. In anticipating that task, he had begged and pled and wept and begged, extracting a guarantee that no one, no one, would try to help him. For many reasons, private to himself, he needed to do this alone and unaided.

After the priest had broken the bread and blessed it—an emblem representing the broken body of Christ—Easton, with his broken body, limped up to receive his tray. However, there

Ним, але не поклоняємося Йому”.

Наскільки іншим могло би бути життя, якби світ цінував Ісуса, а не згадував часом про Нього у сповненій блюзнірства лайці.

Але діти люблять Його по-справжньому, і ця любов може поширитися й на інші їхні стосунки на ігровому майданчику життя. Як правило, навіть у наймолодшому віці, діти люблять так щиро, прощають так охоче і сміються так радісно, що можуть розтопити серце навіть найнепривітнішої, найсуворішої людини.

Що ж, цей список можна продовжувати і продовжувати. Чистота? Довіра? Відвага? Цілісність, притаманна їхньому характеру?

Я хочу розповісти вам про смирення перед Богом, виявлене одним з моїх юних, дуже дорогих мені, друзів.

5 січня 2025 р. — 91 день тому — Істону Дарріну Джоллі було дароване Ааронове священтство, і його було висвячено у диякони Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Істон, скільки себе пам'ятає, мріяв розносити причастя Господньої вечері. Але він дуже боявся, що, виконуючи це священне служіння, він зазнає невдачі, що він впаде, що його дражнитимуть або що він збентежить себе і свою сім'ю.

Річ у тім, що Істон страждає на рідкісне й дуже руйнівне захворювання — вроджену м'язову дистрофію Ульріха. Воно дедалі більше сповнювало його юне життя жахливими викликами, руйнуючи його сподівання і мрії щодо майбутнього. Невдовзі він назавжди буде прикутим до крісла колісного. Його рідні не говорять про те, що чекає на нього згодом.

У наступну після свого висвячення неділю Істон мав вперше розносити причастя. І для нього особистою мотивацією було те, що він може постати з цими священними символами перед своїм батьком — єпископом приходу, і піднести йому їх. Очікуючи на можливість виконати це завдання, він просив і благав, і ридав, і молив, щоб йому гарантували, що ніхто, зовсім ніхто не намагатиметься йому допомогти. З багатьох особистих причин йому було потрібно зробити це самостійно і без допомоги.

Після того як священник переломив і благословив хліб — символ зламаного тіла Христа — Істон, тіло якого було зламане хворобою, кульгаючи, підійшов, щоб взяти

were three sizable steps from the meetinghouse floor to the elevated stand. So, after receiving his tray, he stretched up as high as he could and placed his tray on the surface above the handrail. Then, sitting down on one of the higher steps, with both hands he pulled his right leg up onto the first step. Then he pulled his left leg onto the same step, and so on up until, arduously, he was at the summit of his personal three-step Mount Everest.

He then maneuvered himself to a structural post by which he could climb to a standing position. He made his way back to the tray. A few more steps and he stood in front of the bishop, his father, who, with tears drenching his eyes and flooding down his face, had to restrain himself from embracing this perfectly courageous and faithful son. And Easton, with relief and a broad smile consuming his face, might well have said, “I have glorified [my father and] have finished the work [he gave] me to do.”

Faith, loyalty, purity, trust, honor, and, in the end, love for that father he so wished to please. These and a dozen other qualities make us also say, “Whosoever ... shall humble himself as this little child, the same is greatest in the kingdom of heaven.”

Sisters and brothers and friends, at the top of the list of the most beautiful images I know are babies and children and youth as conscientious and priceless as those we have referred to today. I testify that they are images of the kingdom of God flourishing on earth in all of its strength and beauty.

In that same spirit of testimony, I bear witness that in his youth, Joseph Smith saw what he said he saw and conversed with those with whom he said he spoke. I testify that a humble and pure Russell M. Nelson is God’s ordained and gifted prophet and seer. Coming from a lifetime of reading, I bear witness that the Book of Mormon is the most rewarding book I have ever read and the keystone of my little dwelling in a kingdom of many mansions. I bear witness that priesthood and prayer are restoring my life—Christ’s priesthood and your prayers. I know all this to be true and bear witness of it in the name of the most loyal and humble of all God’s sons—Alpha and Omega, the Great I Am, the crucified, the faithful witness—even the Lord Jesus Christ, amen.

свою тацю. Однак від підлоги дому зборів на розташовану вище трибуну вели три чималі сходинки. Тож, отримавши свою тацю, він потягнувся якомога вище і поклав тацю на поверхню над поручнем. Потім, сидючи на одній з верхніх сходинок, він двома руками підтягнув свою праву ногу на першу сходинку. Потім він підтягнув свою ліву ногу на ту ж саму сходинку і так далі, доки, доклавши великих зусиль, не піднявся на вершину своєї особистої трисходинкової гори Єверест.

Потім він посунувся до стійки, тримаючись за яку, зміг підвестись. Він повернувся назад, до таці. Ще кілька кроків, і він постав перед єпископом, своїм батьком, який з повними сліз очима і сльозами, які рясно котилися по його лицю, мав стримуватися, щоб не обійняти цього досконало відважного й вірного сина. А Істон, з polegшенням і широкою, на все лице, усмішкою, також міг би сказати: “Я прославив [мого батька і] довершив... те діло, що [він] дав [м]ені виконати”.

Віра, вірність, чистота, довіра, шана і, зрештою, любов до батька, якому він так хотів догодити. Ці та десятки інших якостей спонукають нас також сказати: “Хто впокориться, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім”.

Сестри, брати і друзі, найвищі місця у списку найпрекрасніших з відомих мені картин і фотографій, займають зображення немовлят, дітей і юнаків та дівчат, які такі ж сумлінні й дорожочинні, як ті, про яких ми згадували сьогодні. Я свідчу, що вони є обличчями Божого царства, яке процвітає на землі в усій його силі й красі.

Так само я свідчу, що в свої юні роки Джозеф Сміт бачив те, що, за його словами, він бачив, і що він говорив з тими, з ким, за його словами, він говорив. Я свідчу, що смиренний і чистий серцем Рассел М. Нельсон є висвяченим і обдарованим Божим пророком і провидцем. Як людина, яка все життя читає, я свідчу, що Книга Мормона є найкориснішою книгою з усіх, які мені колись доводилося читати, і ключовим каменем моєї скромної оселі у царстві, де багато осель. Я свідчу, що священство і молитва відновлюють моє життя — Христове священство і ваші молитви. Я знаю, що все це істина, і свідчу про це в ім’я найвірнішого і найсмиреннішого з усіх Божих синів — Альфи і Омеги, Великого Я Є,

Розп'ятого, Свідка вірного— самого Господа
Ісуса Христа, амінь.